

РЕШЕНИЕ

№ 2559

гр. София, 21.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 19.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5097** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 26-Ц-234/22.04.24г на „Ц.Б.С.-2009“ ООД-С. с представляващ В.Б. против Мълчалив отказ на ИД на НАП по негово Искане вх.№ 26-Ц-126/07.03.24г за възстановяване по реда на чл.129 от ДОПК на недължимо платена такса по чл.30 от ЗХ в размер на 7500лв.

В жалбата се сочи, че е следвало да се постанови АПВ по реда на чл.129 от ДОПК, което не е сторено и липсва изобщо изрично произнасяне на органа. Моли се за отмяна на Мълч.отказ и решаване на делото по същество, като се постанови връщане на сумата, претендират се разноски. Соци се, че недължимо е била платена на 21.02.24г дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ, тъй като §18 от ЗДБ за 2024г противоречи на чл.14 ал.3 от ЗНА, придавайки обратно действие на измененията в чл.30 от ЗХ. Увеличеният със задна дата размер на таксата противоречи на КРБ и на межд.право В съд.заседание юрк.Х. поддържа жалбата и пояснява, че таксата е била внесена без изрично писмено разпореждане на ответника, а директно по силата и в срока съгл. §18 от ЗДБ за 2024г.

Ответникът-ИД на НАП се представлява в съд.заседание от юрк.Н., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като недоказана и неоснователна. Претендира разноски, независимо от изхода на спора, тъй като жалбоподателят неоснователно сезирал СЕС. В писмени бележки се допълва, че дружеството е следвало в срок до 28.02.24г да довнесе увеличеният размер на таксата, което е сторило. Искането е за възстановяване по чл.129 от ДОПК, но в случая ДОПК е неприложим според практиката на ВАС. Таксата не е била недължимо платена, като само КС на

РБ може да се произнесе дали §18 от ЗДБ за 2024г е бил противоконституционен. Мат.законосъобразност на отказа на органа/бил той и под формата на Мълчалив отказ/, се преценява съгл. чл. 142 от АПК-към датата на отказа, а към тази дата отказът е бил мат.законосъобразен. Към датата на Искането не са били налице и основания, които да водят до пълно или частично отпадане на дължимостта на таксата. СЕС е постановил на 03.07.25г, че въпросът е изцяло с вътрешен характер и не засяга норми от евр.право. Не е налице предвидено обратно действие на таксата по чл.30 ал.6 от ЗХ, както се твърди в жалбата, а считано от 01.01.24г занапред се увеличава таксата/пропорционално на оставащите месеци до края на действието на лиценза/. Жалбоподателят е лице в заварено положение и спрямо него от 01.01.24г се прилага увеличеният размер на таксата.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана пред надлежния съд, в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, срещу инд.адм.акт по см. на АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

По искане на дружеството, ИД на НАП е издал Решение № 000030-63/15.07.19г, със срок на действие 15.07.24г, за издаване на първоначален лиценз - за организиране на хазартни игри с 28 бр. игрални автомата с 30бр. игрални места за срок от 5 години, в игрална зала в [населено място], [улица].

На 21.02.24г /в срока по §18 от ЗДБ за 2024г, изтичащ на 28.02.24г/, дружеството без изрично разпореждане на органа, на осн. §18 от ЗДБ за 2024г довнесло дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ относно периода 01.01.24г-15.07.24г в размер на 7500лв. на 21.02.24г дружеството уведомило ответника за внасянето на таксата.

С Искане вх.№ 26-Ц-126/07.03.24г дружеството е поискало възстановяване по реда на чл.129 от ДОПК на недължимо платена такса по чл.30 от ЗХ в размер на 7500лв.

Ответникът не се е произнесъл с изричен акт, като с жалба до Съда от 22.04.24г се оспорва Мълчалив отказ по Искането.

Видно от изявлението на юрк.Н. в съд.заседание, по делото е депозирана цялата преписка по Искането.

Съдът намира от правна страна следното:

Мълчаливият отказ е постановен от ИД на НАП- компетентният орган по ЗХ.

Мълч.отказ не е в писмена форма и не съдържа реквизитите по чл.59 от АПК- поради естеството си.

В хода на адм.производство не са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, не е нарушен чл.35 от АПК/няма неизяснени относими факти/. Всъщност няма спор по фактите, спорът е само относно мат.законосъобразност на Мълчаливият отказ и по-конкретно е по въпроса- била ли е дължимо платена, респ. подлежи ли на връщане еднократната такса по чл.30 ал.6 от ЗХ, платена на 21.02.24г на осн. §18 от ЗДБ за 2024г и отнасяща се за периода

01.01.24г-15.07.24г .

На първо място, следва да се има предвид, че в Искането си дружеството сочи, че таксата изначално е била недължимо платена/а не че впоследствие е отпаднала дължимостта ѝ/, като иска само възстановяване/в Искането е задраскан текстът „прихващане“/, като възстановяването да стане с АПВ по чл.129 от ДОПК.

Съдът намира, че таксата не е била недължимо платена на 21.02.24г, като не е била отпадала нейната дължимост към датата на Искането- 07.03.24г. Поради което Мълчаливият отказ по Искането се явява мат.законосъобразен. Съображенията са следните:

1/ Към 21.02.24г внесена на същата дата еднократна дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ/включваща периода 01.01.24г-15.07.24г/ във вр. §22 от ПЗР на ЗДБ на РБ за 2024г, не е била недължимо платена съгл. чл. 3 ал.1 от ЗДТ. Следователно са налице основания да се откаже връщане на недължимо внесена дър.такса по реда на чл.46 от ЗДТ.

2/ Таксата е внесена на осн. §22 от ПЗР на ЗДБ на РБ за 2024г. Съгл. ал.3 на §22 от ПЗР на ЗДБ на ЛБ за 2024г, еднократната част от таксата се внася по реда на чл.92 от ЗХ. Съгл. ал.4 на чл.92 от ЗХ, недължимо платени или събрани суми по ал. 1 – 3 и подлежащи на възстановяване - се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. С Мълчаливият си отказ органът отказва възстановяване по реда на чл.129 от ДОПК/каквото е Искането, като изобщо не е искано прихващане/. Пределите на Искането предопределят пределите на произнасянето. Прочитът на чл.92 ал.4 от ЗХ води до извод, че следва да са налице 2 кумулативни предпоставки- таксата да е недължимо платена и да подлежи на възстановяване. Вече бе посочено, че към момента на плащането ѝ таксата не е била недължимо платена. Съдът намира, че и към датата на Искането/07.03.24г/- дължимостта ѝ не е отпаднала/нито напълно, нито частично/. Следователно, не е налице първата кумулативна предпоставка на чл.92 ал.4 от ЗХ, за да се постанови от органа възстановяване на таксата по реда на чл.129 от ДОПК.

3/ Всички възражения на жалбоподателя са неоснователни. СЕС приема, че въпросът е вътрешен и не касае евр. право. Нормите, които са приложими в казуса, не са били обявени за противоконституционни към датата на Искането, респ. към датата на Мълч.отказ/формиран на 22.03.24г, с изтичането на 14дневен срок за произнасяне/. Нормата на §18 от ЗДБ за 2024г не предвижда увеличения на таксата по чл.30 ал.6 от ЗХ със задна дата, а напротив- предвижда увеличението ѝ занапред, считано от 01.01.24г - до края на действието на вече издаден и платен лиценз/т.е. за заварени към 01.01.24г случаи като настоящия/.

Мълч. отказ е мат.законосъобразен и не противоречи на целта на закона, а жалбата е неоснователна по всички доводи.

При този изход на спора, на ответника следва да се присъдят разноси в размер на юрк.възнаграждение на осн. чл. 143 от АПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 25 ал.1 от НЗПП. Съдът намира, че мин.размер от 200лв е съответен на фактическата и правна сложност на делото и обемът на проц.дейност на проц.представител на ответника.

Водим от горното и на осн. чл.172 ал.2 и чл. 173 ал.1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ 26-Ц-234/22.04.24г на „Ц.Б.С.-2009“ ООД-С. с представляващ В.Б. против Мълчалив отказ на ИД на НАП по негово Искане вх.№ 26-Ц-126/07.03.24г за възстановяване по реда на чл.129 от ДОПК на недължимо платена такса по чл.30 от ЗХ в размер на 7500лв.

ОСЪЖДА „Ц.Б.С.-2009“ ООД-С. с представляващ В.Б. да заплати на Национална Агенция по приходите сумата от 200лева/102.26евро/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

съдия: